

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง
ในจังหวัดนครปฐมผ่านอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณี
The Development of Ethnic Tourism of Lao Khrang and Lao Wiang
in Nakhon Pathom province through Language and Culture

สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์¹ และ ยุภาวรรณ ดวงอินตา²

Zirivarnpicha Thanajirawat¹ and Yupawan Duanginta²

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Liberal Arts Faculty, Rajamangala University of Technology Rattanakosin, Thailand

Corresponding Author, E-mail: ¹ zirivarnpicha.tha@rmutr.ac.th

Received September 13, 2023; Revised December 9, 2023; Accepted February 21, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการใช้ภาษา ทักษะติดต่อภาษา วัฒนธรรม ประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม และ 2) เพื่อหาแนวทางและสร้างรูปแบบโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณใช้แนวคิดทางภาษาศาสตร์ แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ แนวคิดการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ และแนวคิดทางการตลาด เป็นกรอบการวิจัย และนำเสนอด้วยสถิติเชิงพรรณนา พื้นที่วิจัย คือชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างคือ สมาชิกในชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง จำนวน 60 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ 1) แบบสอบถาม 2) การสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงส่วนใหญ่ยังสามารถพูดภาษาลาวครั่งและลาวเวียงของตนได้ดี โดยเลือกพูดเฉพาะกับสมาชิกในครอบครัว แต่สำหรับทัศนคติต่อภาษานั้น กลุ่มชาติพันธุ์ทั้งลาวครั่งและลาวเวียงส่วนมากต้องการให้ลูกหลานพูดภาษาชาติพันธุ์ได้ รวมถึงอยากอนุรักษ์ให้ลูกหลานได้เรียนรู้และยังคงมีการใช้อยู่สืบไป

2. ผลการวิจัยแนวทางและสร้างรูปแบบโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมนั้น มีเหตุปัจจัยของความสำเร็จ คือ สมาชิกในชุมชนต้องร่วมมือร่วมใจ คิด ทำ และได้รับผลประโยชน์ร่วมกันอย่างสมเหตุสมผล

องค์ความรู้จากงานวิจัยนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาการเรียนการสอนในการผสมผสานความรู้ทางด้านภาษาและวัฒนธรรม กับการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ นอกจากนี้จากโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณี ยังสามารถนำไปปฏิบัติตามที่สามารถสร้างให้เกิดการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์รวมถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ นำมาซึ่งการสร้างรายได้อย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์; นครปฐม; ลาวครั่ง; ลาวเวียง; ภาษาและวัฒนธรรม

Abstract

This Article aimed to study (1) the language use, attitudes towards language, culture, tradition, ethnic tourism management, and ethnic traditional products and (2) guidelines and a model of ethnic tourism development through the language and culture of Lao Khrang and Lao Wiang in Nakhon Pathom. The quantitative research used the concepts of linguistics, ethnic tourism, product value addition, and marketing as a conceptual framework and presented by descriptive statistics. The 60 informants, who were members of Lao Khrang and Lao Wiang in Nakhon Pathom, were collected through random sampling. The data were collected through questionnaires and focus groups, and analyzed with Descriptive statistics and Content Analysis. The research results were found as follows;

1. Most of the Lao Khrang and Lao Wiang ethnic groups were still able to speak their languages well, and they used their ethnic languages only to family members. For attitudes towards language, most of them want their children to be able to speak their ethnic languages, including wanting to preserve them for their children. Moreover, they would like their children to learn and continue to use their Lao Khrang and Lao Wiang forever.

2 The guidelines and creation of a model for the ethnic tourism development through the language and culture of the Lao Khrang and Lao Wiang ethnic groups in Nakhon Pathom, key successful

factors were that community members must cooperate, brainstorm, implement, and receive reasonable benefits.

The knowledge of this research can be applied to the teaching and learning development of knowledge integration: languages and cultures, product development, and ethnic tourism management. In addition, It can also be implemented to create ethnic tourism management as well as ethnic product development to lead to the earning of sustainable income.

Keywords: Ethnic Tourism; Nakhon Pathom; Lao Khrang; Lao Wiang; Language and Culture

บทนำ

ปัญหาเศรษฐกิจถือเป็นปัญหาใหญ่ที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะประเทศไทยเผชิญทั้งปัญหาจากภายในประเทศ อาทิ ภัยพิบัติ ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ การส่งออกชะลอตัว หรือปัจจัยภายนอก จากสงครามการค้าโลกระหว่างชาติมหาอำนาจแต่ส่งผลสะท้อนถึงเศรษฐกิจไทย จึงเป็นที่มาของการกำหนดนโยบายเร่งด่วน เกี่ยวกับมาตรการเศรษฐกิจเพื่อรองรับความผันผวนของเศรษฐกิจโลก เริ่มตั้งแต่การเร่งรัดจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2563 เพื่ออัดฉีดเม็ดเงินเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ เตรียมมาตรการรองรับ "การกีดกันทางการค้า" เร่งเพิ่ม "ช่องทาง" การส่งออกที่ถือเป็นรายได้หลักของประเทศ ขยายความร่วมมือทางการค้าและเศรษฐกิจกับประเทศที่มีศักยภาพ แต่สิ่งที่สำคัญคือ ต้องส่งเสริมการท่องเที่ยว "เมืองหลัก" "เมืองรอง" และ "การท่องเที่ยวชุมชน" ซึ่งถือเป็นรายได้สำคัญในการพัฒนา (The Secretariat of the Cabinet, 2021; Office of the National Economic and Social Development Council, 2021)

จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลางด้านตะวันตก ตั้งอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำท่าจีน ซึ่งเป็นพื้นที่บริเวณที่ราบลุ่มภาคกลาง บางปีมีน้ำหลากท่วมพื้นที่นา และสวนสองฟากฝั่ง และจากการศึกษาของ Burusphat et al. (2009) ได้มีการสำรวจข้อมูลเอกสารและการสำรวจพื้นที่ภาคสนามพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนครปฐมมีทั้งหมด 6 กลุ่มชาติพันธุ์ คือ กะเหรี่ยง มอญ ไทยโซ่ง ไทยวน ลาวครั่ง และลาวเวียง ทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่นในการสานต่อการตอบโจทยดังกล่าว

บทความวิจัยนี้นำเสนอ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณี เป็นการศึกษาที่ตอบโจทยนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล และนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินอีกด้วย โดยงานวิจัยนี้ตอบสนองทั้งในเรื่องของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของชุมชน และนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน คือ 1. การทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม 2. การพัฒนาสร้างความเข้มแข็งจากฐานราก และ 3. การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจและ

การกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค ซึ่งเมื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมผ่านภาษาและวัฒนธรรมประเพณีเข้มแข็งและสามารถสร้างรายได้เลี้ยงชุมชนได้ ชุมชนเกิดความเข้มแข็ง ซึ่งนำไปสู่การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์อย่างยั่งยืน ส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาษา ทักษะติดต่อภาษา วัฒนธรรม ประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาแนวทางและสร้างรูปแบบโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ ภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม

การทบทวนวรรณกรรม

การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ (Smith, 1989 cited in Boonyasarit, 2015; Kasetsiri, 1997; McIntosh & Goeldner, 1990) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของคนในชุมชน หรือการเที่ยวชมผ่านวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของคนในชุมชน ดังนั้นเมื่อกล่าวถึง วัฒนธรรม จะครอบคลุมทั้งภาษาและวัฒนธรรมอื่นๆที่สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ของตน รวมถึงรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงอัตลักษณ์ที่สะท้อนตามแต่ละวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต ซึ่งการจะดำเนินการใดๆนั้น การมีส่วนร่วมอย่างครบวงจรตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดโดยเริ่มจากการที่สมาชิกในชุมชนต้องเกิดจิตสำนึกและถือว่าสิ่งที่ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนนั้นเป็นภาระหน้าที่ของตนเองในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่จะต้องมีการร่วมกันแก้ไข พัฒนา และปรับปรุง เพื่อทำให้กิจกรรมการดำเนินงานสามารถบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ (King Prajadhipok's Institute, 2004; 2002; Education Commission, 2002)

Soontorncharaenng (2014) ระบุว่า มูลค่าเพิ่ม คือคุณค่าที่ผู้บริโภคได้รับจากการบริโภคผลิตภัณฑ์หรือบริการนั้นสูงขึ้น ไม่ว่าจะสัมผัสจากทางกายภาพ หรือสัมผัสได้จากความรู้สึกการ “สร้างมูลค่าเพิ่ม” มิใช่มีแค่เพียงการออกแบบผลิตภัณฑ์เท่านั้น แต่โอกาสนั้นอยู่ในทั้งกระบวนการ บางกรณีอาจจะเน้นในจุดเดียว แต่บางกรณีอาจต้องกระทำในหลาย ๆ จุดไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้ผลสำเร็จสุดท้ายคือการได้ผลิตภัณฑ์และบริการที่มี “คุณค่าเพิ่ม” สำหรับผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย โดยมีหลักในการพิจารณาดังนี้คือ 1. การเพิ่มคุณค่า 2. การออกแบบผลิตภัณฑ์ 3. การพิจารณาวัตถุดิบ การคัดเลือกวัตถุดิบที่มีเรื่องราวที่จะสร้างคุณค่าเพิ่มได้ 4. การพิจารณาวิถีกระบวนการผลิต 5. การพิจารณาบรรจุภัณฑ์หรือการนำเสนอให้ผู้บริโภคได้รับรู้ถึงคุณค่าของผลิตภัณฑ์ตั้งแต่สัมผัสแรกหรือตั้งแต่ มองเห็น 6. การ

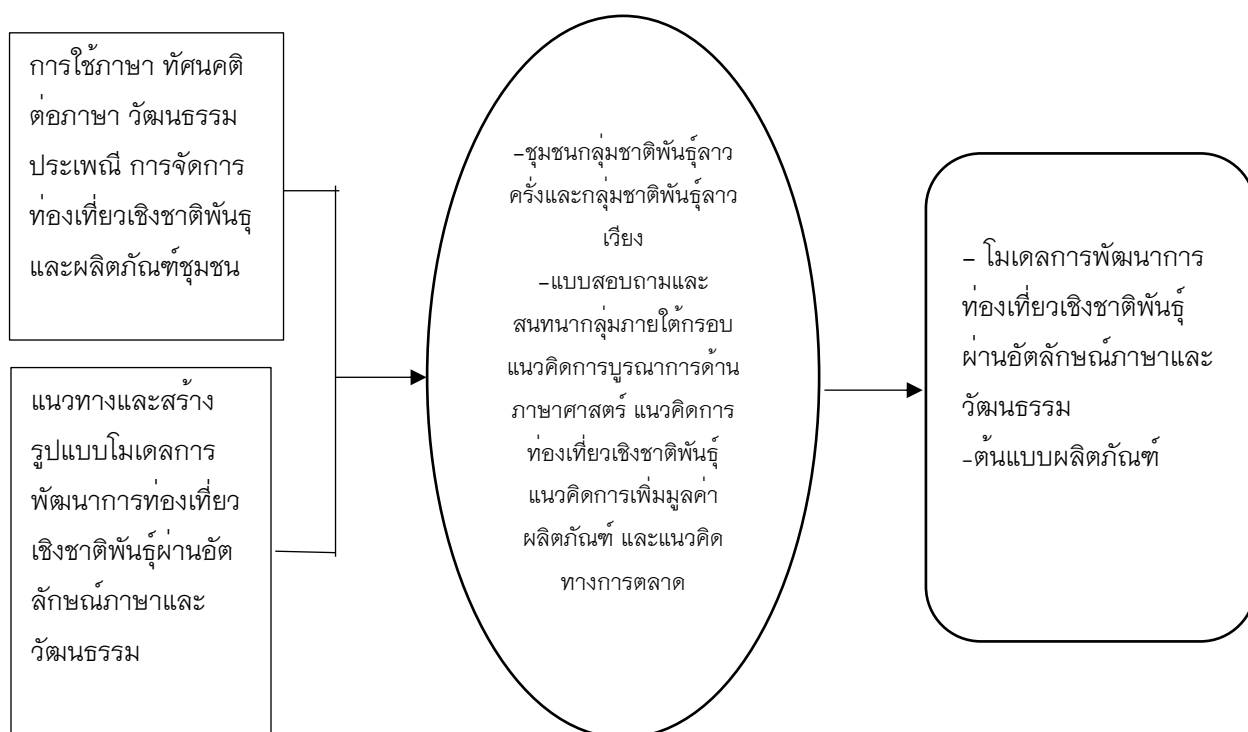
พิจารณาสร้างมูลค่าเพิ่มในเชิงบริการให้กับผลิตภัณฑ์ 7. การเสริมสร้างคุณค่าให้ผลิตภัณฑ์และบริการนั้น ๆ

แนวคิดทางการตลาดการท่องเที่ยวจะส่วนประกอบที่เหมือนกับตลาดสินค้าทั่วไป คือ ผู้ผลิตสินค้า (Producer) สินค้า (Product) และผู้ซื้อ (Buyer) แต่รายละเอียดที่แตกต่างกันนั้น Sang-Chei (2007) ได้กล่าวว่า การจัดการตลาดทางธุรกิจท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ และการชักจูงนักท่องเที่ยวให้มาใช้บริการที่เป็นเป้าหมายหลักของการตลาดเบื้องต้นที่จะนำมาพิจารณา คือ ส่วนประสมทางการตลาด (4P) ประกอบด้วย สินค้าการบริการ (Product Service) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place Distribution) การส่งเสริมการขาย (Promotion)

การวิจัยนี้เป็นการนำกรอบแนวคิดทางด้านภาษาศาสตร์ การใช้ภาษา และทัศนคติของกลุ่มชาติพันธุ์ต่อภาษาและวัฒนธรรม ที่ส่งผลต่อการดำรงอัตลักษณ์และสร้างการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่รวมถึงการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์จากผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งและลาวเวียงสู่การสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับสมาชิกในชุมชน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิดการบูรณาการกรอบแนวคิด 4 ด้าน ประกอบด้วย ภาษาศาสตร์ แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ แนวคิดการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ และแนวคิดทางการตลาด โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและนำเสนอด้วยสถิติเชิงพรรณนา พื้นที่วิจัย คือชุมชนชาติพันธุ์ลาวครึ่ง ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม และชุมชนชาติพันธุ์ลาวเวียง บ้านหนองขาม ตำบลทุ่งขวาง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ประชากร คือ สมาชิกในชุมชนชาติพันธุ์ลาวและสมาชิกในชุมชนชาติพันธุ์ลาวเวียง จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ให้ข้อมูลทางด้านการใช้ภาษาทัศนคติต่อภาษา วัฒนธรรมประเพณีในการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชน สอบถามจากผู้ออกภาษากลุ่มชาติพันธุ์ละ 30 คน รวม 60 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ชนิด ได้แก่ 1) แบบสอบถามการใช้ภาษา ทัศนคติต่อภาษา วัฒนธรรมประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชน ใช้ศึกษาสถานะการณ์การใช้ภาษา ทัศนคติต่อภาษา วัฒนธรรมประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชน 2) แนวคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 2 ชนิด ได้ปรับจากงานวิจัยของ Burusphat et al. (2009) และผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน รวบรวมข้อมูลโดยการเก็บข้อมูลระหว่างเดือน พฤษภาคม ถึงเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2565 นำข้อมูลเชิงปริมาณมาวิเคราะห์ด้วยสถิติร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลแล้วนำมาเขียนบรรยายสถิติเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าการศึกษาการใช้ภาษา ทัศนคติต่อภาษา วัฒนธรรม ประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครึ่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม ดังนี้

การใช้ภาษา ทัศนคติต่อภาษา วัฒนธรรมประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครึ่งและลาวเวียง

1) การใช้ภาษาของผู้ให้ข้อมูลกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครึ่งและลาวเวียง กลุ่มชาติพันธุ์ละ 30 คน รวมจำนวน 60 คน พบว่า

1.1) ภาษาที่ผู้ออกภาษาพูดเป็นภาษาแรก ผู้ออกภาษาลาวครึ่งจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ใช้ภาษาลาวครึ่งเป็นภาษาแรก ในขณะที่ผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 คือภาษาลาวเวียงเป็นภาษาแรก ในขณะที่ผู้ออกภาษาลาวครึ่งและลาวเวียงที่ใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาแรก มีจำนวน 10 คนคิด เป็นร้อยละ 33.33 และ 16 คนคิด เป็นร้อยละ 53.33 ตามลำดับ แต่สำหรับผู้ออกภาษาลาวครึ่งจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 พูดทั้ง 2 ภาษา คือภาษาลาวครึ่งและภาษาไทย

มาตรฐาน และผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.34 พูดทั้ง 2 ภาษา คือภาษาลาวเวียง และภาษาไทยมาตรฐาน

1.2) เมื่อถามว่าผู้บอกภาษาสามารถพูดภาษาอะไรได้บ้าง พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 สามารถพูดได้ทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 สามารถพูดได้ทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐาน แต่สำหรับผู้บอกภาษาลาวครั้งและลาวเวียง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 และ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 ตามลำดับ สามารถพูดได้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น แต่สำหรับคำถามนี้ยังพบว่าผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 สามารถพูดได้เฉพาะภาษาลาวเวียงเท่านั้น ซึ่งไม่พบแล้วสำหรับผู้บอกภาษาลาวครั้ง

1.3) คุณพูดภาษาอะไรได้ดีที่สุด พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 พูดได้ทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐานได้ดีที่สุด รองลงมาก็คือผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 พูดเฉพาะภาษาลาวครั้งได้ดีที่สุด มีจำนวนเท่ากับผู้ที่พูดภาษาไทยมาตรฐานได้ดีที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 เช่นกัน ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 พูดได้ทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐานได้ดีที่สุด รองลงมาก็คือผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 พูดเฉพาะภาษาลาวเวียงได้ดีที่สุด แต่เมื่อเทียบกับปริมาณของผู้บอกภาษาลาวเวียงที่พูดภาษาภาษาไทยมาตรฐานได้ดีที่สุด พบว่ามีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ซึ่งเท่ากับกับปริมาณของทั้ง 2 กลุ่มก่อนหน้ารวมกัน ดังนั้นถ้าแสดงถึงปริมาณของภาษาที่ผู้บอกภาษาพูดได้ดีที่สุด น่าจะเป็นภาษาไทยมาตรฐาน

1.4) เมื่อถามว่าคุณพูดภาษาอะไรกับปู่ ย่า ตา ยาย พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 ใช้ภาษาลาวครั้ง รองลงมาคือผู้บอกภาษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน และผู้บอกภาษาจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 พูดทั้งภาษาลาวครั้ง และภาษาไทยมาตรฐานกับปู่ ย่า ตา ยาย ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 ใช้ภาษาลาวเวียง รองลงมาคือผู้บอกภาษาจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 พูดทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐาน กับปู่ ย่า ตา ยาย และผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 พูดภาษาอื่น

1.5) คุณพูดภาษาอะไรกับพ่อ แม่ พี่ น้อง ลูก (คนในครอบครัว) พบว่า ผู้บอกภาษาจำนวน 14 คน หรือร้อยละ 46.67 ใช้เฉพาะภาษาลาวครั้งมากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 พูดทั้ง 2 ภาษา คือภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐานกับพ่อ แม่ พี่ น้อง ลูก (คนในครอบครัว) และสุดท้ายพบผู้บอกจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 12 คน หรือร้อยละ 40.00 ใช้เฉพาะภาษาลาวเวียงมากที่สุด ผู้บอกภาษา

ลาวเวียงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 พูดทั้ง 2 ภาษา คือภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐาน และสุดท้ายพบผู้บอกจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐานกับพ่อ แม่ พี่ น้อง ลูก (คนในครอบครัว)

1.6) คุณพูดภาษาอะไรกับเพื่อนเมื่ออยู่ในหมู่บ้าน และ/หรือ ร้านค้าในหมู่บ้าน พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 12 คน หรือร้อยละ 40.00 ใช้เฉพาะภาษาลาวครั้งเพียงอย่างเดียว ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 พูดทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐานกับเพื่อนเมื่ออยู่ในหมู่บ้าน และ/หรือ ร้านค้าในหมู่บ้าน และสุดท้ายพบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งที่ใช้เฉพาะภาษาภาษาไทยมาตรฐานเพียงอย่างเดียวมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ซึ่งแตกต่างจากผู้บอกภาษาลาวเวียงที่พบว่า ผู้บอกภาษาลาวเวียงที่ใช้เฉพาะภาษาภาษาไทยมาตรฐานเพียงอย่างเดียวมีจำนวนถึง 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 และรองลงไปคือจำนวน 9 คน หรือร้อยละ 30.00 ใช้เฉพาะภาษาลาวเวียงเพียงอย่างเดียว และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 พูดทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐาน

1.7) คุณพูดภาษาอะไรกับเพื่อนเมื่ออยู่นอกหมู่บ้าน และ/หรือ ร้านค้านอกหมู่บ้าน พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งและผู้บอกภาษาลาวเวียง มีผลในข้อนี้ไปในทิศทางเดียวกัน คือ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 12 คน หรือร้อยละ 40.00 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 20 คน หรือร้อยละ 66.67 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน รองลงมาคือ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวนอีก 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ใช้ทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐาน และผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.66 ใช้ทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวนเพียง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 พูดแต่ภาษาลาวครั้งและผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 พูดแต่ภาษาลาวเวียงกับเพื่อนเมื่ออยู่นอกหมู่บ้าน และ/หรือ ร้านค้านอกหมู่บ้าน

1.8) คุณพูดภาษาอะไรที่วัดรวมถึงงานเทศกาลต่าง ๆ พบว่า ผู้บอกภาษาที่ใช้ทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาไทยมาตรฐานคู่กันมีจำนวนมากที่สุด คือจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐานอย่างเดียวจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และใช้ภาษาลาวครั้งเพียงอย่างเดียว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 แตกต่างจากผู้บอกภาษาลาวเวียงที่พบว่า ผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีจำนวนมากที่สุด ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐานอย่างเดียว รองลงมาใช้ทั้งภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐานคู่กัน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และใช้ภาษาลาวเวียงเพียงอย่างเดียว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

1.9) คุณพูดภาษาอะไรที่ทำงาน พบว่า ผู้บอกภาษาทั้งภาษาลาวครั้งและภาษาลาวเวียง กลุ่มชาติพันธุ์ละ 20 คน หรือร้อยละ 66.67 ใช้เฉพาะภาษาไทยมาตรฐานในที่ทำงานเหมือนกัน รองลงมาคือ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 9 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และ 20.00 ตามลำดับ ใช้ทั้งภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐานในที่ทำงาน และลำดับสุดท้ายคือ ผู้บอก

ภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 ใช้เฉพาะภาษาอื่น ๆ ในที่ทำงาน

1.10) คุณพูดภาษาอะไรที่สถานที่ราชการ เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ และที่ว่าการต่าง ๆ พบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 26 คน หรือร้อยละ 86.67 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 27 คน หรือร้อยละ 90.00 พูดเฉพาะภาษาไทยมาตรฐานเมื่อไปติดต่อสถานที่ราชการ รองลงมาใช้ทั้งสองภาษา คือ ภาษาลาวครั้งหรือภาษาลาวเวียงและภาษาไทยมาตรฐานคู่กัน โดยเป็นผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 13.33 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

2) สำหรับทัศนคติต่อภาษาของชาติพันธุ์ลาวครั้งและลาวเวียงนั้น จากผู้ให้ข้อมูลรวมจำนวน 60 คน แบ่งออกเป็นผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 30 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 30 คน พบว่า

2.1) คุณอยากให้ลูกพูดภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียง พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 อยากให้ลูกพูดภาษาลาวครั้งได้ เช่นเดียวกับที่พบว่า พบว่า ผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67 อยากให้ลูกพูดภาษาลาวเวียงได้ แต่ก็มีผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 1 คนและลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และ 3.33 ตามลำดับ ไม่อยากให้ลูกพูดภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียง และ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ไม่แน่ใจ

2.2) คนลาวครั้ง/ลาวเวียงควรจะพูดภาษาของตนเองให้ได้ดีเหมือนเดิม พบว่า ทั้งผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 29 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67 เท่ากันเห็นด้วย และผู้บอกภาษาลาวครั้ง และลาวเวียง อย่างละจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

2.3) คุณคิดว่าภาษาลาวครั้งยังมีประโยชน์อยู่หรือไม่ พบว่า ทั้งผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 29 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67 เท่ากันเห็นด้วยว่าภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงยังมีประโยชน์อยู่ และผู้บอกภาษาลาวครั้งและลาวเวียง อย่างละจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

2.4) คุณคิดว่าควรใช้ภาษาลาวครั้งในงานประเพณีหรือพิธีกรรมทางศาสนาพบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 เห็นด้วยว่าควรใช้ภาษาลาวครั้งในงานประเพณีหรือพิธีกรรมทางศาสนา ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 6.67 ไม่เห็นด้วยและผู้บอกภาษาลาวครั้ง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจ ซึ่งแตกต่างจากผู้บอกภาษาลาวเวียงที่พบว่า ผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นด้วยว่าควรใช้ภาษาลาวเวียงในงานประเพณีหรือพิธีกรรมทางศาสนา

2.5) คุณอยากให้คนอื่นรู้หรือไม่ว่าคุณพูดภาษาชาติพันธุ์ได้ พบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 อยากให้คนอื่นรู้ว่าพวกเขาสามารถพูดภาษาลาวครั้งได้ เป็นไปใน

ทิศทางเดียวกันกับผู้ออกภาษาลาวเวียง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.67 อยากให้คนอื่นรู้ว่าพวกเขาสามารถพูดภาษาลาวเวียงได้ แต่ในขณะเดียวกันผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และผู้ออกภาษาลาวเวียง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ยังไม่แน่ใจ

2.6) เมื่อถามว่าคุณรู้สึกอย่างไรเมื่อพูดภาษากลุ่มชาติพันธุ์ต่อหน้าคนอื่น เพราะคนอื่นจะมองว่าคุณดีกว่า พบว่าผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ไม่รู้สึกอย่างไรเมื่อพูดภาษาลาวครั้งต่อหน้าคนอื่น เช่นเดียวกับผู้ออกภาษาลาวเวียง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 ไม่รู้สึกอย่างไรเมื่อพูดภาษาลาวเวียงต่อหน้าคนอื่น แต่ยังมีผู้ออกภาษาลาวครั้ง 2 คน และผู้ออกภาษาลาวเวียง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ 10.00 ตามลำดับ รู้สึกอย่างไรเมื่อพูดภาษาลาวครั้งและภาษาลาวเวียงต่อหน้าคนอื่น

2.7) คำถามที่ว่าคุณคิดว่าภาษากลุ่มชาติพันธุ์ควรค่าแก่การรักษาหรืออนุรักษ์ไว้เพราะจะทำให้ภาษาไม่สูญหายไป พบว่าผู้ออกภาษาจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 คิดว่าภาษาลาวครั้งเป็นภาษาที่ควรค่าแก่การรักษาหรืออนุรักษ์ไว้เพราะจะทำให้ภาษาไม่สูญหายไป เช่นเดียวกับผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 คิดว่าภาษาลาวเวียงเป็นภาษาที่ควรค่าแก่การรักษาหรืออนุรักษ์ไว้เพราะจะทำให้ภาษาไม่สูญหายไป

2.8) เมื่อตั้งคำถามว่า พ่อแม่ควรพูดภาษาชาติพันธุ์ของตนกับลูกหลานและลูกหลานควรพูดภาษาชาติพันธุ์ของตนกับพ่อแม่ พบว่าผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 และผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 เห็นด้วยว่าพ่อแม่ควรพูดภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงกับลูกหลานและลูกหลานควรพูดภาษากลุ่มลาวครั้ง/ลาวเวียงกับพ่อแม่ ในขณะที่ ผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คนและผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ 3.33 ไม่แน่ใจ และผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คน และผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และ 3.33 ไม่เห็นด้วยตามลำดับ

2.9) ผู้ออกภาษาจำนวน 28 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 93.33 คิดว่าภาษาลาวครั้งไม่ได้เป็นภาษาที่เรียนรู้ได้ยาก และ/หรือ เป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะเรียนรู้ภาษาลาวครั้ง เช่นเดียวกับผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 25 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 83.33 คิดว่าภาษาลาวเวียงไม่ได้เป็นภาษาที่เรียนรู้ได้ยาก และ/หรือ เป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะเรียนรู้ภาษาลาวเวียง ในขณะที่ผู้ออกภาษาที่ไม่แน่ใจว่าภาษาชาติพันธุ์ของตนเป็นภาษาที่เรียนรู้ได้ยากหรือไม่ และ/หรือ เป็นการเสียเวลาเปล่า พบว่ามีผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน และผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ 16.67 ตามลำดับ

2.10) ผู้ออกภาษาลาวครั้งจำนวน 24 คน และผู้ออกภาษาลาวเวียงจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 และ 83.33 ตามลำดับ คิดว่าคนที่พูดภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงได้ดีเป็นคนที่น่าเคารพและเป็น

ตัวอย่างที่ดี แต่ก็ยังพบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 6 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และ 6.67 ตามลำดับ ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

2.11) คุณคิดว่าคนที่ยังพูดภาษากลุ่มชาติพันธุ์เป็นคนหัวเก่าหรือหัวโบราณ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ไม่คิดว่าคนที่ยังพูดภาษาลาวครั้งเป็นคนหัวเก่าหรือหัวโบราณ เช่นเดียวกันกับผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 ไม่คิดว่าคนที่ยังพูดภาษาลาวเวียงเป็นคนหัวเก่าหรือหัวโบราณ ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 คิดว่าคนที่ยังพูดภาษาลาวครั้งเป็นคนหัวเก่าหรือหัวโบราณอยู่และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67 คิดว่าคนที่ยังพูดภาษาลาวเวียงเป็นคนหัวเก่าหรือหัวโบราณอยู่ และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

2.12) คุณคิดว่าการรู้ภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงทำให้คุณได้รับความช่วยเหลือจากชาวลาวครั้งด้วยกัน (เช่น การซื้อของในตลาดได้ราคาถูก และอื่นๆ) พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 คิดว่าการรู้ภาษาลาวครั้ง/ลาวเวียงไม่ได้ทำให้ได้รับความช่วยเหลือจากชาวลาวครั้ง/ลาวเวียงด้วยกัน แต่ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 11 คน เท่ากันกับผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 เหมือนกันเห็นด้วย และผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และผู้บอกภาษาลาวเวียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ไม่แน่ใจ

2.13) คุณคิดว่าเราควรจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาชาติพันธุ์ในโรงเรียนใช่หรือไม่นั้น พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 มีความคิดเหมือนกันว่าควรมีการเรียนการสอนภาษาลาวครั้งในโรงเรียน เช่นเดียวกันกับผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 มีความคิดเหมือนกันว่าควรมีการเรียนการสอนภาษาลาวเวียงในโรงเรียน ในขณะที่มีผู้บอกภาษาที่ไม่เห็นด้วยต่อการจัดให้มีการสอนภาษาลาวครั้งในโรงเรียนมีจำนวน 2 คน และไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าวจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ทั้งสองกลุ่ม และผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แสดงความคิดเห็น แต่สำหรับผู้บอกภาษาลาวเวียงที่เหลือพบว่า มีผู้บอกภาษาลาวเวียงที่ไม่เห็นด้วยต่อการจัดให้มีการสอนภาษาลาวเวียงในโรงเรียน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 และไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าวจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00

2.14) คุณคิดว่าชาวบ้านมีวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ พิธีกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มหรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 เห็นตรงกันว่าชาวลาวครั้งนั้นมีวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ พิธีกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม ในขณะที่ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ไม่แน่ใจ แตกต่างจากผู้บอกภาษาลาวเวียงซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาทั้งหมด 30 คน

คิดเป็นร้อยละ 100.00 ร้อยเห็นตรงกันว่าชาวลาวเวียงนั้นมีวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ พิธีกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่ม

3) เรื่องวัฒนธรรมประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง และกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียง จากผู้ให้ข้อมูลจำนวนรวม 60 คน พบว่า

3.1) ท่านคิดว่ากลุ่มชาติพันธุ์นั้นมีเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเองหรือไม่ จากผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 23 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 76.67 เห็นพ้องต้องกันว่าสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งนั้น มีเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ของตน ในขณะที่มีผู้บอกภาษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 ไม่แน่ใจ แตกต่างกับผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 29 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 96.67 เห็นพ้องต้องกันว่าสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียงนั้น มีเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ของตน มีผู้บอกภาษาลาวเวียงเพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจ

3.2) ท่านคิดว่าท่านและชาวบ้านควรอนุรักษ์ภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มหรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 30 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เหมือนกัน เห็นด้วยกับการอนุรักษ์ภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงของตนเองไว้ โดยเรียงลำดับความสำคัญของสิ่งที่ควรอนุรักษ์ไว้ตามลำดับ คือ สิ่งที่ชาวลาวครั้งมองว่าสำคัญและควรอนุรักษ์มากที่สุด ได้แก่ ลำดับที่ 1 คือ ภาษาและประเพณี ลำดับที่ 2 คือ วัฒนธรรม ในขณะที่สิ่งที่ชาวลาวเวียงมองว่าสำคัญและควรอนุรักษ์มากที่สุด คือ ลำดับที่ 1 คือ ภาษา ลำดับที่ 2 คือ วัฒนธรรม และลำดับที่ 3 คือ ประเพณี

3.3 นอกจากนี้เมื่อสอบถามถึงกิจกรรมของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ จากคำถามว่าชุมชนของท่านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง หรือไม่ ซึ่งก็พบว่าผู้บอกภาษาจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.34 มองว่าในชุมชนลาวครั้งนั้นมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งอยู่ ในขณะที่ ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจและผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 3.33 มองว่าไม่มีกิจกรรมของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ตรงกันข้ามกับกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียงที่พบว่าผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 มองว่าในชุมชนลาวเวียงนั้นมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียงอยู่

3.4) การท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์จะช่วยรักษาภาษาและวัฒนธรรมของชนชาติกลุ่มชาติพันธุ์ไว้ได้หรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ยังมองว่าการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์จะช่วยรักษาภาษาและวัฒนธรรมของชนกลุ่มชาติพันธุ์ไว้ได้ ในขณะที่มีผู้บอกภาษาลาวครั้งเพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่เห็นด้วย และผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.34 ไม่แน่ใจ ไปใน

ทิศทางเดียวกันกับกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียงที่พบว่า ผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 ยังมองว่าการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์จะช่วยรักษาภาษาและวัฒนธรรมของชนกลุ่มชาติพันธุ์ไว้ได้ ในขณะที่มีผู้บอกภาษาจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ไม่แน่ใจ

3.5) การท่องเที่ยวจะทำให้ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์เปลี่ยนไปหรือไม่ พบว่ามีผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 21 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 70.00 และ 86.67 ตามลำดับ เห็นว่าการท่องเที่ยวจะไม่ทำให้ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์เปลี่ยนไป ในขณะที่มีผู้บอกภาษาลาวครั้งและผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวนกลุ่มละ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 เห็นด้วยว่าการท่องเที่ยวจะให้ภาษาและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวนอีก 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

3.6) หากมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ในหมู่บ้านชาบบ้านอยากให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเพราะไม่ได้สร้างความยุ่งยากในการดำเนินชีวิตของชาบบ้าน ท่านเห็นด้วยหรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 22 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 และ 80.00 ตามลำดับ เห็นด้วยว่าหากมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงในหมู่บ้าน ชาบบ้านอยากให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเพราะไม่ได้สร้างความยุ่งยากในการดำเนินชีวิตของชาบบ้าน ในขณะที่มีผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่แน่ใจ และผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 6 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และ 16.67 ตามลำดับ ไม่อยากให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเพราะอาจจะสร้างความยุ่งยากให้กับการดำเนินชีวิตของชาบบ้านในชุมชนลาวครั้ง/ลาวเวียง

3.7) ถ้ามีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในชุมชน ชาบบ้านจะสนับสนุนหรือไม่ และการส่งเสริมนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่ พบว่าผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 21 คน หรือร้อยละ 70.00 เห็นด้วยว่า ถ้ามีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในชุมชน ชาบบ้านจะทำการสนับสนุน และการส่งเสริมนี้จะประสบความสำเร็จอีกด้วย เช่นเดียวกันกับผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 เห็นด้วย ในขณะที่มีผู้บอกภาษาลาวครั้ง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ไม่แน่ใจในเรื่องดังกล่าว

3.8) เมื่อถามว่า ชาบบ้านมีส่วนร่วมกับองค์กรท้องถิ่น เช่น คณะกรรมการหมู่บ้าน โรงเรียน วัด อบต. ทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์อย่างสม่ำเสมอหรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 22 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 และ 100.00 มองว่าชาบบ้านมีส่วนร่วมกับองค์กรท้องถิ่น เช่น คณะกรรมการหมู่บ้าน โรงเรียน วัด อบต. ทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์อย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่มีผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 มองว่าชาบบ้านไม่ได้มีส่วน

ร่วมกับองค์กรท้องถิ่นดังกล่าว และไม่ได้ทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์สม่ำเสมอ และมีผู้บอกภาษาลาว ครั้งจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.34 ไม่แน่ใจ

3.9) เมื่อถามว่าชุมชนชาติพันธุ์ของท่านมีผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนของชุมชนหรือไม่ ผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 26 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 86.67 และ 90.00 มองว่าชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงมีผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนของชุมชน ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาว ครั้ง จำนวน 4 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และ 3.33 ไม่แน่ใจ

3.10) ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 25 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 24 คน คิดเป็น ร้อยละ 83.33 และ 80.00 เห็นด้วยว่าผลิตภัณฑ์ของชุมชนลาวครั้ง/ลาวเวียงของผู้บอกภาษานั้นสะท้อนถึง วัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียง ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 1 คน และผู้ บอกลาวเวียงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และ 10.00 ไม่เห็นด้วย และผู้บอกภาษาลาวครั้ง จำนวน 4 คน และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 13.34 และ 10.00 ไม่แน่ใจ ตามลำดับ

3.11) เมื่อตั้งคำถามกับชุมชนว่า ท่านต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่บูรณาการหรือสะท้อนถึง วัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ของท่านหรือไม่ พบว่า ผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 27 คน และผู้ บอกลาวเวียงจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 และ 86.67 มีความต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ดังกล่าวที่เกิดจากการบูรณาการหรือสะท้อนถึงวัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงใน ขณะกับผู้บอกภาษาลาวครั้งจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และผู้บอกภาษาลาวเวียงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 เท่ากัน ไม่แน่ใจว่าชุมชนต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่บูรณาการหรือสะท้อนถึง วัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง/ลาวเวียงหรือไม่ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้บอกภาษาลาวเวียง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ไม่เห็นด้วยกับเรื่องดังกล่าว

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าการศึกษานโยบายและสร้างรูปแบบโมเดลการพัฒนาการ ท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งและลาวเวียง ในจังหวัดนครปฐมนั้น มีเหตุปัจจัยของความสำเ็จ คือ สมาชิกในชุมชนต้องร่วมมือร่วมใจ คิด ทำ และ ได้รับผลประโยชน์ร่วมกันอย่างสมเหตุสมผล โดยแหล่งและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่เกิดขึ้นนั้น ต้องนำเสนอวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นของจริงได้อย่างน่าสนใจ และสามารถทำให้แหล่งท่องเที่ยวเชิง ชาติพันธุ์นั้นสามารถเกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืนและสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวได้จริง ซึ่งจากการ ดำเนินการวิจัยนี้พบว่านอกจากปัญหาการเผชิญหน้ากับสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019 แล้ว ในบางชุมชนได้มีการดำเนินการในการทำท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี ซึ่งพบปัญหาหลักๆ คือ แหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่จัดขึ้นนั้นไม่ได้ใหญ่หรือน่าสนใจเพียงพอที่จะทำให้ นักท่องเที่ยวมาเที่ยวในปริมาณที่เพียงพอต่อการสร้างเป็นชุมชนท่องเที่ยวที่มีรายได้หลักได้ ทำให้การ จัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่จัดขึ้นจึงเป็นลักษณะลูกค้าเฉพาะกลุ่มเท่านั้น และชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์บาง

กลุ่มไม่ได้อยู่ในแหล่งท่องเที่ยวหรือมีสถานที่ดึงดูดอื่นๆ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวสนใจมาเที่ยวและใช้เวลาในการจับจ่ายใช้สอย พร้อมกันกับบางชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์นั้นอยู่ใกล้กับสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง ทำให้คนเลือกที่จะไปที่อื่นแทนมากกว่า ดังนั้นจากการวิจัยนี้จึงทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงนั้น จะต้องทำโดยเล็งเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของแต่ละกลุ่มโดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างเป็นรายได้หลักใช้หรือไม่ หรือเป็นเพียงกิจกรรมในการสร้างรายได้เสริมเท่านั้น เพราะนั่นจะทำให้สามารถสร้างและออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสม พร้อมกับการส่งเสริมในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวได้ นอกจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์แล้ว ยังมีอีกสิ่งที่ขาดไม่ได้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ นั่นคือการศึกษาลิขิตภัณฑ์และวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงถึงแม้จะมีผลิตภัณฑ์ที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของตนอยู่ แต่กลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงยังคงมีความต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่บูรณาการหรือสะท้อนถึงวัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งหรือลาวเวียงของตนมากขึ้น ดังนี้

1. จากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่าชุมชนชาติพันธุ์ลาวครั่ง ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม มีชื่อเสียงเรื่องการทำทอผ้าลาวครั่งที่เป็นการผสมผสานระหว่างการมัดหมี่และต่อซิ่นตีนจก ดังนั้นจากการอภิปรายร่วมกัน จึงเห็นสมควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบของชุมชนลาวครั่ง ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม จากการทอผ้าจกลาวครั่ง ที่เป็นการทอจากผ้าไหมทั้งผืน และย้อมด้วยสีธรรมชาติ เนื่องจากการทอผ้าจกลาวครั่งที่ทำขายกันในปัจจุบัน จะเป็นการทอผ้าโดยเป็นผ้าผ้ายทั้งผืนหรืออาจมีสลับผ้าไหมบ้าง เนื่องจากไหมมีราคาค่อนข้างสูง และสีที่ใช้ย้อมผ้าที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะเป็นสีย้อมเคมีซึ่งไม่ใช่สีย้อมธรรมชาติ แต่ปัจจุบันแนวโน้มของความต้องการของลูกค้าคำนึงการรักษาความเป็นธรรมชาติ ประกอบกับสีที่เกิดจากการย้อมธรรมชาตินั้น จะได้สีที่ไม่จัดและรุนแรง และสิ่งที่ผลักดันให้งานย้อมสีธรรมชาตินั้นได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว นั่นก็คือ การได้รับพระกรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา ได้ส่งเสริมให้ความรู้และให้ความสำคัญกับการทอผ้าของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยใช้สีธรรมชาติเป็นหลัก ทำให้ปัจจุบันกลุ่มลูกค้าที่ใช้ผ้า มีความต้องการผ้าที่ผลิตด้วยวัสดุจากธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ผ้าทอที่มาจากเส้นใยธรรมชาติ สีย้อมจากธรรมชาติได้รับความนิยม ชนชาติพันธุ์ลาวครั่งมีวัฒนธรรมและประเพณีหลายอย่างที่เป็นอัตลักษณ์และเป็นเอกลักษณ์ โดยเฉพาะวัฒนธรรมการแต่งกาย คือการนุ่งซิ่นตีนแดง โดยตัวซิ่นจะเป็นผ้ามัดหมี่และต่อด้วยตีนซิ่นสีแดง ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงได้นำเอาเอกลักษณ์ชนชาติพันธุ์ลาวครั่ง มาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ดังภาพที่ 3 โดยคำนึงถึงประโยชน์การใช้สอยพร้อมทั้งนำพระดำริของพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ฯ ในการใช้สีธรรมชาติและเส้นไหมบ้านมาเป็นองค์ประกอบในชิ้นงาน วัตถุุดิบที่ใช้นั้นก็มาจากเกษตรกรผู้เลี้ยงไหม เป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชน จึงทำให้แนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

ของชุมชนลาวครั่ง จังหวัดนครปฐม พัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าขึ้นลาวครั่งที่ทอด้วยไหมทั้งผืน และผ่านกรรมวิธีการย้อมด้วยสีธรรมชาติ อันเป็นการเพิ่มมูลค่าและราคาของสินค้า เนื่องจากปัจจุบันเป็นที่นิยมมากขึ้น ทำให้ราคาของขึ้นไหมทั้งผืนที่เป็นไหมย้อมสีธรรมชาติ และจกแบบลาวครั่งนั้น มีราคาอยู่ตั้งแต่ผืนละหลักหลายหมื่น ไปจนถึงหลักแสนเลยทีเดียว ซึ่งทำให้ผลิตภัณฑ์ผ้าไหมสีธรรมชาติลาวครั่ง นั้น สามารถเพิ่มมูลค่าเป็นเป็นสินค้าที่นำมาซึ่งรายได้ที่สูงขึ้นให้กับคนในชุมชน

ภาพที่ 2 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์เดิม (สีเคมี)
(ที่มา : ภาพจากคุณกมลพรรณ บ่อแก้ว)

ภาพที่ 3 ต้นแบบผลิตภัณฑ์ลาวครั่งผ้าขึ้น
จากผ้าไหมบ้านย้อมสีธรรมชาติ

2. จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ชุมชนชาติพันธุ์ลาวเวียง บ้านหนองขาม ตำบลทุ่งขวาง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม มีชื่อเสียงเรื่องการทำเครื่องจักสาน ดังนั้นจากการอภิปรายร่วมกัน จึงเห็นสมควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบของชุมชนลาวเวียง บ้านหนองขาม ตำบลทุ่งขวาง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จากการพัฒนาเครื่องจักสาน ซึ่งเดิมเป็นการจักสานเครื่องมือเครื่องใช้แบบดั้งเดิม มาประยุกต์และพัฒนาแบบให้ดูทันสมัยมากขึ้น เช่น ทำเป็นกระเป๋าสำหรับสตรี โคมไฟ และที่ใส่ของแบบต่างๆ สามารถนำมาเป็นทั้งเครื่องเรือนเครื่องใช้ และเป็นของตกแต่งได้อีกด้วย และจากรูปแบบการจักสานแบบดั้งเดิม ที่เป็นการสานด้วยสีธรรมชาติตามแต่วัสดุที่นำมาสาน เช่น ทางมะพร้าว หวาย ไม้ ฯลฯ ดังภาพที่ 4 มาเพิ่มเติมด้วยการย้อมสี และสานสลับสีเพื่อเกิดลวดลายที่สวยงาม เพิ่มมูลค่าของสินค้า และดึงดูดกลุ่มลูกค้าที่หลากหลายมากขึ้นอีกด้วย

ภาพที่ 4 ต้นแบบผลิตภัณฑ์เครื่องจักสานลาวเวียง

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การใช้ภาษา ทักษะติดต่อภาษา วัฒนธรรมประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง พบว่าผู้บอกภาษาลาวครั่งและลาวเวียงส่วนใหญ่ยังสามารถพูดภาษาลาวครั่งและลาวเวียงของตนได้ดี โดยจำนวนสมาชิกของชุมชนกลุ่มพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงยังคงภาษาชาติพันธุ์ของตนกับปู่ ย่า ตา ยาย ญาติพี่น้อง และสมาชิกในครอบครัว แต่เมื่อผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่มต่อยุติกับเพื่อน ร้านค้าทั้งในและนอกหมู่บ้าน วัด รวมถึงงานเทศกาลต่างๆ ที่ทำงาน สถานที่ราชการต่างๆ ผู้บอกภาษาลาวครั่งและลาวเวียงเลือกที่จะใช้ภาษาไทยมาตรฐาน แต่สำหรับทักษะติดต่อภาษาลาวครั่งและลาวเวียงนั้น ผู้บอกภาษากลุ่มชาติพันธุ์ทั้งลาวครั่งและลาวเวียงส่วนมากต้องการให้ลูกหลานพูดภาษาชาติพันธุ์ได้ รวมถึงพูดได้ดีเหมือนเดิม และยังคงคิดว่าภาษาชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงของตนเป็นภาษาที่มีประโยชน์ควรค่าแก่การรักษาและอนุรักษ์ รวมถึงควรใช้ภาษาชาติพันธุ์ของตนในพิธีกรรมหรืองานประเพณีต่างๆ โดยที่สมาชิกในกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงไม่รู้สึกลายเมื่อต้องพูดภาษาชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงของตน ซึ่งสอดคล้องและแสดงให้เห็นว่า ทักษะติดต่อการใช้ภาษากลุ่มชาติพันธุ์ของทั้ง 2 กลุ่มภาษาคือ ภาษาลาวครั่งและภาษาลาวเวียงนั้นอยู่ในทางบวก ดังเหตุผลสนับสนุนที่ผู้บอกภาษาส่วนใหญ่ของภาษาลาวครั่งและลาวเวียงนั้น อยากให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาชาติพันธุ์ในโรงเรียน เพื่อเป็นการดำรงและอนุรักษ์ให้ลูกหลานได้เรียนรู้และยังคงมีการใช้อยู่สืบไป

สำหรับเรื่องวัฒนธรรม ประเพณี การจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และผลิตภัณฑ์ชุมชนที่แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงนั้น พบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ทั้งลาวครั่งและลาวเวียงส่วนใหญ่เห็นพ้องว่าอัตลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาวลาวครั่งและลาวเวียง คือเครื่องแต่งกาย และผู้บอกภาษากลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงทุกคนเห็นด้วยกับการที่ชุมชนควรอนุรักษ์ภาษา วัฒนธรรม

ประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงของตนไว้ โดยกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งส่วนใหญ่มองว่าสิ่งที่ควรอนุรักษ์เป็นอันดับแรกคือ ภาษาและประเพณี รองลงมาคือ วัฒนธรรม ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียงเห็นควรว่าควรอนุรักษ์เรื่องภาษาเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ วัฒนธรรม และประเพณี ตามลำดับ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทั้งกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงเห็นพ้องต้องกันว่า ภาษาลาวครั่งและลาวเวียงมีโอกาสดูถูกหลานต่อไปในอนาคตจะใช้น้อยลง และภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ของตนจะตายลงในอนาคต แตกต่างจากวัฒนธรรม ประเพณี ที่ให้ความสำคัญรองลงมา สอดคล้องกับกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงส่วนใหญ่ เห็นว่ากลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงของตนมีผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนชุมชน และยังสนับสนุนด้วยอีกว่าผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนชุมชนลาวครั่งและลาวเวียงนั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงวัฒนธรรม ประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลิตภัณฑ์ดังกล่าวที่กลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงกล่าวถึงสะท้อนถึงความเป็นตัวตนของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง ซึ่งเป็นสิ่งที่จับต้องได้ อนุรักษ์ได้ง่ายมากกว่าภาษาที่ถ้าไม่มีใครพูด ก็หายและตายจากไป มากไปกว่านั้นกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงส่วนใหญ่ยังคงมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง และมองว่าการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์จะช่วยรักษาภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวของตนไว้ โดยที่ส่วนใหญ่มองว่าการท่องเที่ยวไม่ได้ทำให้ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงอยากให้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในชุมชนร่วมกันกับองค์กรท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ และเมื่อกล่าวถึงการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงพบว่า

1) สำหรับชุมชนลาวครั่ง ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม นั้น ปัจจุบันผู้บอกภาษาส่วนใหญ่มีรายได้จากการรับจ้าง และบริเวณชุมชนลาวครั่ง ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จะมีรายได้เสริมจากการทอผ้าลาวครั่ง อันเนื่องจากบริเวณพื้นที่อยู่ในอำเภอเมือง และยังตั้งอยู่ในวัดโพรงมะเดื่อ ซึ่งเป็นคนเก่าแก่ คนรุ่นเก่าเล่าว่า แต่เดิมวัดโพรงมะเดื่อนี้ตั้งอยู่ตรงหมู่บ้านพลับ หรือ บ้านหนองหิน ที่ตรงนั้นปัจจุบันยังมีหลักฐานอยู่เรียกว่า “ทุ่งวัด” และยังมีต้นโพธิ์อยู่ ตั้งนานเท่าไรไม่ปรากฏ ต่อมาย้ายมาสร้างตรงท้ายบ้านหนองหิน ที่ตรงนั้นมีเนินสูงมากเดิมนั้นยังมีกรวด กระเบื้อง เศษอิฐมากมายเป็นหลักฐานอยู่ และตั้งอยู่นานเท่าไรไม่ปรากฏ หลังจากนั้น ก็ย้ายมาตั้งที่ตลาดโรงสี มาตลอดจนทุกวันนี้ เพราะที่หนองหินเป็นป่าห่างจากหมู่บ้านคนมาก จึงย้ายมาที่ตรงปัจจุบันนี้ ซึ่งเดิมเป็นป่า และเนินสูง ชาวบ้านหรือผู้ใดไม่ปรากฏนามได้ถวายที่ดินสำหรับสร้าง มีเนื้อที่ไม่กี่ไร่ ต่อมาได้ซื้อเพิ่มเติมอีก แล้วให้นามว่า “วัดโพรงมะเดื่อ” ตามชื่อของหมู่บ้านนี้ เดิมบ้านโพรงมะเดื่อมีชื่อว่า “บ้านหัวเข้” เพราะคลองตรงข้ามสะพานเกวียน มีต้นมะเดื่อใหญ่อยู่ ต้นหนึ่ง มีโพรงใหญ่จนมีจะเข้เข้าไปอาศัยอยู่ได้ ต่อมาจะเข้หายไป เหลือแต่โพรง จึงได้เปลี่ยนชื่อจากบ้านหัวเข้ มาเป็น บ้านโพรงมะเดื่อ มาจนถึงทุกวันนี้ สำหรับวัดโพรงมะเดื่อ เป็นวัดที่พุทธศาสนิกชน นิยมมากกราบไว้สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อขอพร ทำบุญ และร่วมกิจกรรมประเพณีในวัน

สำคัญต่างๆ และยังประกอบกับวัดโพรงมะเดื่อ มีไฮศกรีมกะทิที่แสนอร่อย อันมีชื่อที่เป็นที่รู้จักว่า ไฮศกรีมรสพระทำ ชื่อใจครายร้อน ถ้ามากราบไว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้แล้วต้องได้ชิมไฮศกรีมกะทิตันแสนอร่อย ดังนั้นจึงมีการจัดเป็นการท่องเที่ยวแบบ One day trip เพื่อมาชมและเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าของชาวลาวครั่ง

2) สำหรับชุมชนลาวเวียง บ้านหนองขาม ตำบลทุ่งขวาง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐมนั้น ปัจจุบันผู้บอกภาษาสวนใหญ่มีรายได้จากการรับจ้าง และปัจจุบันบริเวณชุมชนลาวเวียง บ้านหนองขาม ตำบลทุ่งขวาง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม พบผู้ที่ทำการทอผ้าหรือสานเครื่องจักรสานน้อยมาก เนื่องจากชาวลาวเวียงได้หันไปทำอาชีพอื่นๆ ทำให้ไม่มีเวลาในการมาทำอาชีพที่เป็นการอนุรักษ์ และส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ลาวเวียงดังกล่าว ทำให้ในเรื่องของการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวเวียงนั้นจากการสอบถาม และอภิปรายกลุ่มนั้นแสดงให้เห็นว่าสมาชิกในชุมชนยังไม่เห็นด้วยกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวเวียง

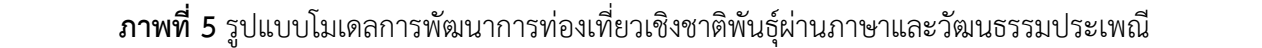
นอกจากนี้การศึกษาวิจัยยังพบอีกว่าชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง ยังคงมีการอนุรักษ์อัตลักษณ์ทางภาษา วัฒนธรรมและประเพณี เพื่อต่อยอดให้เป็นแหล่งเรียนรู้และเป็นแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน และเพื่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนและสามารถต่อยอดการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ รวมถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวแทนที่แสดงถึง อัตลักษณ์ของของกลุ่มชาติพันธุ์ได้อีกด้วยนั้น สามารถเป็นการช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้นต่อไป ดังนั้นแนวทางการพัฒนาการจัดการตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดนครปฐม โดยใช้กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาดบริการโดยแนวคิด 7 Ps ตามแนวคิดของ Philip Kotler อ้างถึงใน Sereerat (2003) สรุปแนวคิดส่วนประสมทางการตลาดสำหรับธุรกิจบริการซึ่งประกอบไปด้วย 7Ps เพื่อใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาด คือ 1. ผลิตภัณฑ์และบริการ (Product and Service) 2. ราคา (Price) 3. การจัดจำหน่าย (Place) 4. การส่งเสริมการตลาด (Promotion) 5. บุคลากร (People) หรือพนักงาน 6. กระบวนการให้บริการ (Process) 7. ลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) โดยควรจัดในพื้นที่ที่สามารถรองรับสินค้าจากชุมชน การจัดกิจกรรมที่สามารถรองรับผู้ใช้บริการ และการอำนวยความสะดวกต่อผู้ขายในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังเช่นตัวอย่างจากงานวิจัยของ Sawangphol (2016) เรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวตลาดน้ำไทรน้อย โดยชุมชนมีส่วนร่วมพบว่า คนในชุมชน หรือสังคมใดสังคมหนึ่งโดยมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาหรือกระทำกิจกรรมร่วมกันและก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมในสังคมนั้น โดยจะมี 1.การคิด 2. การตัดสินใจ 3. การวางแผน 4. การลงมือปฏิบัติโดยมีการแบ่งหน้าที่ต่าง ๆ ตามความถนัดและเหมาะสมของแต่ละคนและมีการตรวจสอบและติดตามผลการดำเนินงาน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาให้เกิดการยอมรับของสังคมนำไปสู่การพัฒนาาร่วมกันอย่างยั่งยืน ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมได้เป็นอย่างดี

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า แนวทางและสร้างรูปแบบโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านอัตลักษณ์ภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแนวทางและรูปแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของชุมชนชาติพันธุ์ของจังหวัดนครปฐม จากผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่พัฒนาขึ้นจากกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่ง คือกลุ่มเครื่องแต่งกาย ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ลาวเวียง คือกลุ่มเครื่องใช้ โดยรูปแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของชุมชนชาติพันธุ์ชาวลาวครั่งและลาวเวียงของจังหวัดนครปฐม สามารถสรุปเป็นรูปแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบตามขั้นตอนได้ดังนี้

1. ศึกษาภาษา วัฒนธรรมและประเพณีของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์
2. เข้าพบปะพูดคุยกับชุมชนเพื่อดูวิถีชีวิตและการใช้ชีวิตของชุมชนควบคู่กับผลิตภัณฑ์ที่สื่อถึงอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของชุมชน
3. ทำแบบสอบถามความต้องการการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากการบูรณาการภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต และผลิตภัณฑ์ดั้งเดิมกลุ่มชาติพันธุ์ ไปสู่ผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์ความต้องการ
4. ประชุมกลุ่มย่อยกับชุมชนเพื่อหาผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์ความต้องการของชุมชนและสามารถสร้างรายได้ที่ยั่งยืน
5. สร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากการบูรณาการภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี วิถีดำเนินชีวิต
6. ทดลองนำผลิตภัณฑ์ไปสอบถามกลุ่มเป้าหมายเพื่อพัฒนาให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์ความต้องการของลูกค้า
7. นำผลิตภัณฑ์ไปทดลองขายในตลาดจริง ทั้งในออนไลน์และออฟไลน์
8. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบจากการบูรณาการภาษาและวัฒนธรรม ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิตของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ สามารถนำไปขายได้จริงและสร้างรายได้ให้กับชุมชนได้จริง และยั่งยืน

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

องค์ความรู้จากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง จังหวัดนครปฐม สามารถสร้างเป็นโมเดลกระบวนการการดำเนินการที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์สำหรับชุมชนอื่นได้ ดังแสดงให้เห็นดังภาพที่ 5

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมผ่านอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณี พบว่าชุมชนยังคงมีการอนุรักษ์ภูมิปัญญาทางภาษา วัฒนธรรมและประเพณี เพื่อย่อยอดให้เป็นแหล่งเรียนรู้และเป็นแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนและสามารถต่อยอดการส่งเสริมการตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง แต่เนื่องจากกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง นั้น มีภาษา วัฒนธรรมและประเพณีเป็นของตนเอง กับการที่ปัจจุบันวิถีการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาสภาพการใช้ภาษา ทักษะติดต่อภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ที่แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์ทั้งสองนั้นยังคงให้ความสำคัญต่อ

ภาษา วัฒนธรรม ประเพณี ซึ่งเป็นเอกลักษณ์หรืออัตลักษณ์ของตนอยู่หรือไม่ โดยเฉพาะทัศนคตินั้นจะทำให้เห็นแนวโน้มต่อการเปลี่ยนแปลงไปของอัตลักษณ์ที่มีต่อภาษา วัฒนธรรม และประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์นั้นว่ายังสามารถรักษา ดำรง และสืบทอดไปยังลูกหลานต่อไปได้หรือไม่ รวมถึงการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ และการสร้างผลิตภัณฑ์ชุมชน นั้น เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงการนำมาซึ่งการรักษา ดำรง และคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ได้โดยทำให้เกิดเป็นรายได้กลับมาให้กับชุมชน ซึ่งจากการดำเนินการไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ หรือการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่สามารถนำไปขายและทำเป็นอาชีพหลัก หรือเสริมให้กับสมาชิกในชุมชนได้ ยังทำให้สมาชิกในชุมชนเห็นถึงความสำคัญของอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณี ที่มีใช้เพียงแต่สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ที่เป็นการถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่งเท่านั้น เพราะเมื่อคนรุ่นใหม่ไม่เห็นความสำคัญ เพราะถ้ามองว่าไม่สามารถนำไปสร้างประโยชน์ได้แล้วไซ้ เมื่อนั้นคนรุ่นหลังก็ยอมละ เลิก และทิ้งอัตลักษณ์หรือความเป็นตัวตนของกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเหล่านั้นไป และพร้อมที่จะรับวัฒนธรรมอื่นๆ ที่ไม่ใช่ตนเองเข้ามาแทน ดังนั้น การที่บูรณาการเอาความเป็นอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ของตน ไปกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และการสร้างผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการบูรณาการและประยุกต์ใช้ผ่านอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมนั้น ทำให้สมาชิกในชุมชนเห็นคุณค่าของอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณีที่สามารถนำมาซึ่งรายได้อันเป็นรูปธรรมที่จับต้องได้จริง แต่กระบวนการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบนั้น จะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากความร่วมมือร่วมใจในการระดมความคิด อภิปราย และตอบใจห้ความต้องการการพัฒนาในการนำสินค้าไปสู่มือลูกค้าได้อย่างไร และตรงตามความต้องการของลูกค้าด้วย โดยทั้งการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์และผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่เกิดขึ้นนั้นสามารถต่อยอด สร้างรายได้ และทำเป็นอาชีพหลักให้กับชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงต่อไปได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 สามารถพัฒนาสู่การนำไปใช้โดยการทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียง ในจังหวัดนครปฐม สามารถร่วมมือกันสร้างเครือข่ายระหว่างกลุ่มในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เพื่อทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์แบบผสมผสาน และนำมาซึ่งกิจกรรมการออกร้าน หรือตลาดที่มีผู้ต้องการซื้อสินค้าและผู้ต้องการขายสินค้ามากเพียงพอทำให้เกิดเป็นตลาดการค้าขายอย่างต่อเนื่องอย่างเป็นรูปธรรม และยั่งยืน

1.2 กลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั่งและลาวเวียงในจังหวัดนครปฐมและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน ควรร่วมมือกันพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในจังหวัดนครปฐมอย่างเป็นรูปธรรม ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น รวมถึงการประชาสัมพันธ์และสร้างทำให้เกิดขึ้นอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบรูปแบบโมเดลการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านภาษาและวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นกระบวนการสำคัญ 14 ขั้น ซึ่ง สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ผ่านภาษาและวัฒนธรรมประเพณีอื่น ๆ โดยควรให้ความสำคัญกับกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ที่สามารถนำไปดำเนินการได้จริง สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการดำรงความเป็นอัตลักษณ์ทางภาษา วัฒนธรรม และประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ ผ่านการท่องเที่ยวที่ต่อยอดสู่การท่องเที่ยวนานาชาติเพื่อสร้างความยั่งยืนให้กับชุมชน

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงชาติพันธุ์ในจังหวัดนครปฐมผ่านอัตลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมประเพณี” ได้รับทุนอุดหนุนการทำกิจกรรมส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (ววน.) ประจำปี 2564 สัญญาเลขที่ A-24/2564 ในแผนงานวิจัยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยคณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์เป็นอย่างยิ่ง ในการสนับสนุนทุนและอื่นๆสำหรับงานวิจัยในโครงการฯ

References

- Boonyasarit, A. (2015). *Creative tourism in Southeast Asia*. Department of History, Faculty of Social Sciences, Naresuan University.
- Burusphat, S., Deepadung, S., Suraratdecha, S., Ardsamiti, N., Patpong, P., & Setapong, P (2011). *Language uses and attitudes towards languages and ethnic tourism of ethnic groups in the Western Region of Thailand*. Sangsue.
- Education Commission. (2002). *The Self learning and community research system*. S.R. Printing.
- Kasetsiri, C. (1997). *Cultural Tourism*. Bangkok: The Thailand Research Fund (TRF). Thammasart University.

- King Prajadhipok's Institute. (2004). *Encyclopedia of Local Government, Civil Society and Local Government Politics and Local Participation*. Tammada Press Company Limited.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2021). *Report on the economic and social development of the country*. https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=11864
- McIntosh, R.W. & Goeldner, C.R. (1990). *Tourism: Principles, Practices, Philosophies*. University of Wisconsin.
- Sang-Chei, T. (2007). *Tourism and hospitality*. Silapakorn University Petchaburi Campus.
- Sawangphol, K. (2016). *Sustainable Tourism Development at The Sai-Noi Floating Market through Community Participation* [Master's Thesis, Dhurakij Pundit University].
- Sereerat, S. et al. (2003). *Principles of Marketing*. Bangkok: Theera Film & Scitex Co., Ltd.
- Soontorncharaeng, W. (2014). *The Creative challenge of product and Hospitality*. Thai brand. Amex Team.
- The Secretariat of the Cabinet. (2021). *12 urgent policies*. <https://www.soc.go.th/wp-content/uploads/2021/04/18-นโยบายเร่งด่วน12เรื่อง.pdf>